

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(93) 238 endelig udg.

Bruxelles, den 26. maj 1993

EN RAMMEPOLITIK FOR BESKÆFTIGELSEN I EF

(forelagt af Kommissionen)

EN RAMMEPOLITIK FOR BESKÆFTIGELSEN I EF

1. INDLEDNING
2. BESKÆFTIGELSESPROBLEMETS OMFANG OG ART
 - 2.1 Uacceptabelt høje ledighedsprocenter
 - 2.2 Lave erhvervsfrekvenser
3. ARBEJDSKRAFTINTENSIV VÆKST
 - 3.1 Sammenligninger inden for og uden for Fællesskabet
 - 3.2 Statslige foranstaltninger
 - 3.3 Fællesskabsstøtte
4. NYE RAMMER FOR HANDLING
 - 4.1 Mål
 - 4.2 Midler
 - 4.3 Kommissionens rolle
 - 4.4 Emner for analyser og handling
 - 4.5 Tidsplan
 - 4.6 Procedurer og organisation
5. KONKLUSIONER

EN RAMMEPOLITIK FOR BESKÆFTIGELSEN I EF

1. INDLEDNING

En høj beskæftigelsesprocent i samtlige medlemsstater og regioner er en **grundlæggende målsætning** for Fællesskabet. EF's politik på de forskellige områder – det være sig det indre marked, økonomisk og monetær integration, den politik, der er ført via strukturfondene, og de forskellige rammeprogrammer inden for forskning og udvikling, de koordinerede politikker inden for visse områder, bestræbelserne på at opfylde fælles målsætninger inden for andre områder – har alle, direkte eller indirekte, bidraget væsentligt til at opfylde de mål, som man havde sat sig med hensyn til konkurrenceevne, økonomisk vækst og beskæftigelse.

Men mens Fællesskabet har gjort fremskridt i retning af økonomisk styrke med øget integration og samhørighed, har udviklingen i beskæftigelses- og arbejdsløshedssituationen desværre været mindre tilfredsstillende, især i de seneste to år. Der er blevet givet udtryk for bekymring over dette forhold i en række **politiske vedtagelser** på EF-plan. Det drejer sig især om følgende:

- Rådet (arbejds- og socialministrene) vedtog en resolution i december 1992 om foranstaltninger mod arbejdsløsheden;
- Europa-Parlamentet udarbejdede i 1992 en betænkning om det europæiske arbejdsmarked efter 1992;
- arbejdsmarkedets parter i EF har vedtaget en række fælles erklæringer til støtte for økonomisk vækst og forbedringer på arbejdsmarkedet, bl.a. vedtog de i juli 1992 en fælles samarbejdsstrategi for vækst.

Senest har Rådet (økonomi- og finansministrene) støttet Kommissionens **initiativ for økonomisk vækst** – der tager sigte på at fremme et økonomisk opsving i Europa – på topmødet i Edinburgh i 1992. Vækstinitiativet spænder over en række områder, bl.a. offentlige udgifter, private investeringer, støtte til små og mellemstore virksomheder, efteruddannelse, løntilbageholdenhed og strukturreformer.

Kommissionen har også forberedt en større omlægning af **Den Europæiske Socialfond** med det formål at styrke dennes rolle i kampen mod arbejdsløsheden, og Kommissionen har fortsat bestræbelserne på at forbedre analyserne af beskæftigelsessituationen i de årlige rapporter om **beskæftigelsen i Europa**.

På arbejds- og socialministrenes uformelle møde den 3. og 4. maj 1993, gav Rådets formandskab udtryk for, at der er behov for at styrke Fællesskabets indsats i kampen mod arbejdsløsheden. Ministrene erkendte, at ansvaret for beskæftigelsesfremmende foranstaltninger primært påhviler dem selv, men samtidig understregede de, at der er behov for **supplerende koordination og handling på fællesskabsplan** for at tackle de fælles problemer i forbindelse med beskæftigelses- og arbejdsløshedssituationen.

Medlemmerne af Rådet gik ind for, at Kommissionen skulle fremlægge et forslag, der kan danne ramme om aktioner på alle niveauer inden for Fællesskabet. Forslaget skulle samtidig skitsere Fællesskabets rolle på forskellige måder i relation til beskæftigelsen.

Nærværende meddelelse imødekommer Rådets anmodning. Den er baseret på følgende fire centrale konstateringer:

- Den nuværende høje ledighedsprocent er uacceptabel. Den er til skade for såvel Fællesskabets konkurrenceevne som for samhørigheden i samfundet.
- En kraftigere økonomisk vækst er påkrævet, men beskæftigelsesproblemet kan ikke løses ved hjælp af økonomisk vækst alene. Et mere arbejdskraftintensivt vækstmønster er påkrævet, hvis behovene for arbejdspladser skal kunne imødekommes.
- Der er behov for et udspil i form af en integreret politik, der mobiliserer alle aktører, der har med beskæftigelsesspørgsmål at gøre.
- Det primære ansvar for praktisk handling ligger hos og inden for medlemsstaterne, men et tættere samarbejde på EF-niveau er nødvendigt - økonomisk og politisk - for at sikre, at nationale foranstaltninger kan få størst mulig virkning.

Denne meddelelse indeholder Kommissionens forslag til en rammepolitik, inden for hvilken der kan foregå en struktureret og samarbejdsbaseret proces i form af analyse og udveksling af erfaringer mellem alle berørte aktører med en koordineret indsats for øje. Der stilles forslag til fremgangsmåder, og desuden findes der et udkast til tidsplan.

2. BESKÆFTIGELSESPROBLEMETS OMFANG OG ART

2.1 Uacceptabelt høje ledighedsprocenter

I de sidste to årtier har den økonomiske vækstrate været gennemsnitlig ca. 2% pr. år - altså meget lavere end de to foregående tiår. Væksten i beskæftigelsen har været utilstrækkelig til at dække det stigende behov for arbejdspladser, og ledigheden har vist en vedvarende og foruroligende opadgående tendens. Den var ganske vist faldende i opsvingsperioden i slutningen af 80'erne, men er så steget desto mere i den nuværende recessionsperiode.

Ledigheden er endnu engang nået op over de 10%. Mere end 17 millioner mennesker i Fællesskabet som helhed er nu uden arbejde. Næsten halvdelen har været uden arbejde i over et år. I øjeblikket siger prognoserne, at ledigheden vil fortsætte med at stige i resten af indeværende år og i hele næste år. Hvis de nuværende tendenser fortsætter, vil ledigheden ved udgangen af 1994 være nået et stykke op over den rekord på 10,8%, der blev sat i 1985.

Samtidig er der kun sket begrænsede fremskridt i retning af at skabe konvergens regionerne indbyrdes, når det gælder erhvervsfrekvens, og

når det drejer sig om at sikre lige muligheder med hensyn til adgangen til arbejdsmarkedet. Mange - især kvinder - er rent faktisk udelukket fra arbejdsmarkedet overhovedet.

2.2 Lave erhvervsfrekvenser

Fællesskabet har en lav erhvervsfrekvens sammenlignet med andre industrialiserede dele af verden. Mindre end 60% af Fællesskabets befolkning i den erhvervsaktive alder har arbejde sammenlignet med over 70% i USA, EFTA og Japan.

Konsekvensen af en så lav erhvervsfrekvens er ikke blot stor arbejdsløshed, men også en stor skjult arbejdskraftreserve. Så selv om der skabes flere nye arbejdspladser, vil ledigheden fortsat være høj, i takt med at nye mennesker kommer ind på arbejdsmarkedet. I slutningen af 1980'erne blev der skabt over 9 millioner arbejdspladser, men dette reducerede kun ledigheden med 3 millioner.

For at bringe ledigheden ned fra de nuværende niveauer på over 10% og til mere acceptable niveauer - f.eks. 5% - bliver Fællesskabet følgelig nødt til at skabe ekstra arbejdspladser i en størrelsesorden, der er tilstrækkelig til ikke blot at absorbere dem, der i øjeblikket er registreret som ledige, men også for at der kan være arbejde til dem, der ønsker at komme ind på arbejdsmarkedet.

En jobskabelse i denne størrelsesorden kan ikke gennemføres på grundlag af vækst alene. 3,5% økonomisk vækst med 2% vækst i produktiviteten - hvilket var situationen i sidste fjerdedel af 80'erne - ville, selv om den holdt sig i resten af tiåret, alligevel langt fra kunne opfylde en sådan målsætning på 5% ledighed i betragtning af, at flere ønsker at komme ud i arbejdslivet.

3. ARBEJDSKRAFTINTENSIV VÆKST

3.1 Sammenligninger inden for og uden for Fællesskabet

Erhvervsfrekvenserne afhænger ikke blot af den økonomiske vækstrate, men også af, hvor arbejdskraftintensiv denne vækst er. Arbejdskraftintensiteten bestemmes ikke blot af det relative forbrug af kapital og arbejdskraft - som bestemmer beskæftigelsesmængden for en given produktionsmængde - men også af den måde, hvorpå en given beskæftigelsesmængde fordeles sig på antal arbejdspladser og antal arbejdstimer.

Især hvad angår sidstnævnte synsvinkel, er situationen forskellig fra medlemsstat til medlemsstat. Tager man f.eks. Belgien og Holland, er deres arbejdskraftproduktivitet på samme niveau, men i Holland er der arbejdspladser til 10% flere mennesker i den erhvervsaktive alder end i Belgien. På samme måde med Danmark - der har et lavere indkomstniveau pr. person (målt i købekraftstandarden) end i det tidligere Vesttyskland - men hvor en langt højere procentdel af befolkningen har arbejde.

Sammenligninger med andre industrialiserede lande taler også deres tydelige sprog. I Skandinavien har erhvervsfrekvensen ligget over 70% siden begyndelsen af 70'erne. Den væsentligste forskel i forhold til Fællesskabet beror på erhvervsfrekvensen for kvinder. Så selv om

kvinders erhvervsfrekvenser i Fællesskabet er stigende, er de stadig lavere end i det meste af den økonomisk udviklede verden.

I de sidste ti år har USA opretholdt en vækstrate i bruttonationalproduktet svarende til Fællesskabets - ca. 2% pr. år, når der tages hensyn til ændringerne i befolkningstilvæksten. Stigningstakten for indkomsten pr. arbejdstager har i denne periode imidlertid været lavere i USA end i Fællesskabet - 1% mod 2%. På den anden side har erhvervsfrekvensen i USA været fortsat stigende i denne periode, så den i dag ligger på 70% - 10 procentpoint over niveauet i Fællesskabet. Denne generelle indkomststigning har således været den samme i Fællesskabet og USA, men i USA har en større procentdel af befolkningen fået adgang til lønnet beskæftigelse.

Det er også lykkedes Japan at nå op på højere erhvervsfrekvenser end i Fællesskabet. Som det også er tilfældet i andre industrialiserede lande, herunder Fællesskabet, har en konkurrencedygtig vareproducerende sektor med høj produktivitet medvirket til at skabe det økonomiske grundlag, for at der kunne oprettes arbejdspladser i servicesektoren. Den væsentligste forskel er imidlertid, at den japanske produktivitet i servicesektoren er lavere end i Fællesskabet - hvilket giver flere arbejdspladser - også selv om indtjeningen i industrien og i tjenesteydelsessektoren er omtrent den samme i begge tilfælde.

Det er således klart, at et mere arbejdskraftintensivt vækstmønster uundgåeligt giver lønnet beskæftigelse et større omfang, men virkningen på indkomstfordelingen afhænger af den økonomiske, sociale og kulturelle situation i de pågældende lande. F.eks. har man i de skandinaviske lande og i Japan opnået en høj beskæftigelsesgrad med en jævnere indkomstfordeling end i Fællesskabet. I USA er indkomstfordelingen imidlertid blevet mere ulige, i takt med at erhvervsfrekvensen er øget.

Selv om man ikke nødvendigvis uden videre kan overføre erfaringer fra en medlemsstat til en anden, eller fra situationen uden for Fællesskabet til situationen inden for Fællesskabet, eksisterer der imidlertid forskelle, som er tilstrækkeligt store til, at der er grund til mere detaljerede analyser med det formål at finde frem til, hvilke fremgangsmåder der dels kan tilpasses til Fællesskabet, dels er forenelige med EF's generelle økonomiske og sociale målsætninger. Specielt bliver Fællesskabet nødt til at sikre, at ændringer i de eksisterende politikker bliver gennemført på en sådan måde, at arbejdstagere i en udsat arbejdsmarkedssituation ikke udnyttes, og at man ikke hæmmer oprettelsen af de stærkt værdiforøgende, videnbaserede arbejdspladser, som kommer til at blive nøglen til den fremtidige konkurrenceevne.

3.2 Statslige foranstaltninger og arbejdskraftintensitet

Under indtryk af de høje ledighedsprocenter og langtidsledigheden har regeringerne øget deres udgifter til en række politikker og instrumenter, som i de fleste tilfælde har til formål at ændre incitamentstrukturen på arbejdsmarkedet på en sådan måde, at man fremmer et mere arbejdskraftintensivt vækstmønster især til fordel for de ledige.

Generelt har man gennem disse foranstaltninger søgt at gøre ledige mere attraktive for arbejdsgiverne ved at nedbringe udgifterne til at beskæftige dem, på den måde, at man har øget deres værdi som ansatte via uddannelse eller anden hjælp, eller man har taget fat på strukturelle skævheder eller overgangsproblemer, f.eks. mellem skole og arbejdsliv. Statslige støtteforanstaltninger har således taget form af **tilskud, lån, skatte- og afgiftslettelser samt subsidier** til de ledige og til potentielle arbejdsgivere, samt **tilbud om direkte rådgivnings- og uddannelsesvirksomhed**. Regeringerne har også søgt at ændre den **lovgivningsmæssige kontekst** i retning af at fremme større tilpasningsevne til arbejdsmarkedet.

Programmer, som målrettet tager sigte på de arbejdsløse, viser, at ændringer i incitamentmekanismerne på arbejdsmarkedet kan bruges til at hjælpe særlige grupper eller enkeltpersoner. En sådan politik har imidlertid ofte haft tendens til at bestå i foranstaltninger, der har form af **undtagelser** fra eksisterende nationale regler - f.eks. reducerede arbejdsgiverbidrag til social sikkerhed i forbindelse med ansættelse af arbejdsløse - eller foranstaltningerne kan have haft helt **specifikt sigte** - f.eks. stigende anvendelse af deltidsarbejde.

Der må i bredere forstand drages den konklusion, at man bør tilstræbe at ændre de generelle incitamentmekanismer i retning af at skabe et mere arbejdskraftintensivt vækstmønster i økonomien som helhed. Der kunne være betydelige fordele herved, i betragtning af de store forskelle, der findes inden for den enkelte medlemsstat og medlemsstaterne imellem, når det gælder incitamentmekanismer.

F.eks. andrager arbejdsgivernes sociale bidrag gennemsnitlig 15% af lønningerne i Fællesskabet som helhed, men fra medlemsstat til medlemsstat varierer dette fra praktisk taget 0% til over 20%. Man kan kun vurdere, hvorledes sådanne forskelle virker generelt på beskæftigelsen ved at betragte dem i sammenhæng med skatte- og afgiftssystemerne i hver enkelt medlemsstat. Det er dog muligt, at **arbejdskraftintensiteten** i de forskellige erhvervssektorer, eller arbejdsgivernes muligheder for at tilbyde forskellige jobtyper, kan påvirkes af skattetrykkets fordeling eller beskatningsstrukturen.

Produktionens arbejdskraftsintensitet i den samlede økonomi i forskellige sektorer, eller i forskellige virksomhedstyper, kan påvirkes af den lovgivningsmæssige kontekst, som regeringerne har opbygget med henblik på at regulere **arbejdsmarkedsmekanismerne**. Den kan også påvirkes af andre faktorer - de forskellige former for arbejdsorganisation og jobtyper, som er udviklet inden for virksomhederne, holdningerne blandt dem, der søger ind på arbejdsmarkedet, og hvad de foretrækker, eller større sociale og kulturelle ændringer med hensyn til arbejde, beskæftigelse og livsstil.

3.3 Fællesskabsstøtte

Fællesskabets beskæftigelsesmæssige målsætninger er blevet **støttet på EF-niveau** gennem et bredt spektrum af politikker og aktiviteter på det økonomiske, industrielle, teknologiske og videnskabelige område. Derudover har Fællesskabet fokuseret på beskæftigelsen og hertil knyttede spørgsmål i forbindelse med udnyttelsen af de menneskelige ressourcer via diverse mere specifikke aktiviteter.

Aktiviteterne har omfattet analyse og forskning, eksperimenterende aktions- og forskningsprogrammer samt pilotprojekter, videreformidling af bedste praksis, og endvidere finansiering fra Fællesskabets strukturfonde, navnlig Den Europæiske Socialfond, som omfatter både generel finansiering og specifikke fællesskabsinitiativprogrammer.

Analyse og forskning er i løbet af de sidste fem år blevet udnyttet ved hjælp af Kommissionens rapporter om beskæftigelsen i Europa, som på grundlag af sammenlignende analyser i hele Fællesskabet, og ved at man har udnyttet undersøgelsen vedrørende arbejdsstyrken i Fællesskabet, har hjulpet til en bedre forståelse af strukturen i Fællesskabets arbejdsmarkeder og forholdet mellem beskæftigelsen og den øvrige udvikling på det økonomiske og sociale område.

Forsøg og evaluering er blevet gennemført via handlings- og forskningsprogrammer - bl.a. handlingsprogrammet LEDA til fremme af lokale beskæftigelsesinitiativer og handlingsprogrammet ERGO til bekæmpelse af langtidsledigheden, og endvidere via pilotprojekter med jobskabelse for øje - bl.a. ILE-programmerne til fordel for virksomheder drevet af kvinder og SPEC-programmet vedrørende innovative lokale beskæftigelsesforanstaltninger, som skal imødegå de ændringer, som det indre marked har afstedkommet.

Pilotprojekter i større målestok er blevet gennemført inden for rammerne af Den Europæiske Socialfonds fællesskabsinitiativer, der omfatter EUROFORM vedrørende nye kvalifikationer og nye beskæftigelsesmuligheder, NOW vedrørende kvinders beskæftigelse samt HORIZON vedrørende dårligt stillede gruppers beskæftigelsesproblemer - og desuden i forbindelse med relevante dele af programmet til bekæmpelse af fattigdom.

En række beslægtede aktioner vedrørende erhvervsuddannelse og unges integrering i arbejdsmarkedet er også blevet gennemført i forbindelse med COMETT, som er Fællesskabets teknologiuddannelsesprogram, FORCE-programmet, der drejer sig om efter- og videreuddannelse i Europa, EUROTECNET-programmet vedrørende uddannelse i tilknytning til nye teknologier, PETRA-programmet om uddannelse af unge samt IRIS-programmet om forbedring af kvinders adgang til erhvervsuddannelse.

Udvekslingen af erfaringer har fundet sted som led i **observations-systemet for beskæftigelse**, som er den praktiske ramme om indsamling, analyse, præsentation, formidling og drøftelse af medlemsstaternes erfaringer, og som dækker både tendenser og strukturelle ændringer i arbejdsmarkederne samt udformningen af medlemsstaternes politikker.

Specielt har Fællesskabet i løbet af en tiårsperiode udviklet et system til gensidig information om beskæftigelsespolitikken, MISEP, som tilvejebringer **fuldstændig dokumentation omkring regeringernes politikker** og de praktiske rammer for gennemførelsen af disse politikker, og som indbefatter en stigende mængde evalueringer. Dette bakkes nu op af SYSDÉM, som rapporterer om forskning og analyser vedrørende beskæftigelses- og arbejdsmarkedsanliggender i medlemsstaterne, og som danner rammen om drøftelser mellem politiske beslutningstagere og forskere på såvel nationalt plan som EF-plan.

Man har forstærket denne politik gennem finansiering fra Den Europæiske Socialfond, der nu bidrager med ca. 6 mia. ECU til de aktive arbejds-markedsforanstaltninger, som gennemføres af de nationale regeringer i medfør af fællesskabsstøtterammerne - ca. 13% af medlemsstaternes samlede udgifter, og en betydelig højere procentdel i prioriterede regioner i Fællesskabet.

Denne støtte har taget målrettet sigte på langtidsledige, arbejdsløse unge og behovene i de mindst udviklede regioner i Fællesskabet. Størstedelen af støtten går til erhvervsuddannelse, dog ydes der også en del støtte til beskæftigelsesubsidier, der skal fremme flere ansættelser, og endelig er der ydet støtte til erhvervsuddannelse i skoler i de mindst udviklede regioner.

4. NYE RAMMER FOR HANDLING

Af den ovenfor skitserede analyse kan der drages følgende tre hovedkonklusioner:

- omfanget og arten af Europas beskæftigelsesproblem giver anledning til alvorlig bekymring. Der må handling til, hvis problemet ikke skal føre til en alvorlig svækkelse af Fællesskabets økonomiske konkurrenceevne ind i det 21. århundrede, og hvis ikke vor samfundsstruktur skal påføres betydelig skade;
- erfaringerne viser, at der er al mulig grund til at formode, at der kan findes måder, hvorpå situationen i det mindste kan forbedres - og også andre løsninger end blot højere økonomisk vækst - såfremt regeringerne satser på kombinerede løsninger, der fremmer et mere arbejdskraftintensivt vækstmønster;
- det er medlemsstaterne, der først og fremmest sidder inde med løsningerne, men Fællesskabet har også en vigtig rolle at spille som katalysator, som forum for koordinering og som støtte gennem brugen af løsninger på EF-plan. Handling på fællesskabsplan er også nødvendig af grunde, som både er af økonomisk art (fordi der er behov for aktivt samarbejde på tværs af alle former for politik på grund af, at vore økonomier i stadig stigende grad bliver indbyrdes afhængige) og politisk art (fordi det er af altafgørende betydning, at Fællesskabet går aktivt ind i løsningen af et problem, der i den grad har betydning for EF-borgernes velfærd).

4.1 Mål

Det, der derfor foreslås, er at EF-institutionerne og medlemsstaterne forpligter sig til en struktureret, samarbejdsbaseret og systematisk proces, hvor de analyserer og overvejer mulige løsninger på beskæftigelsesproblemet med henblik på at nå frem til en fælles politik bestående i konkret handling, som hovedsagelig koncentrerer sig om behovet for at skabe et mere arbejdskraftintensivt vækstmønster i Europa.

4.2 Midler

Det må nødvendigvis ske som en ægte kollektiv proces, hvor Kommissionen

helt klart har sin rolle at spille, men hvor de enkelte medlemsstater, grupper af medlemsstater eller interessegrupper internt i medlemsstaterne også ønsker at bidrage med ideer og analyser. Det er nødvendigt at udtænke egnede måder, hvorpå de øvrige EF-institutioner, bl.a. Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, kan inddrages, og man må ligeledes finde frem til egnede former for samarbejde med arbejdsmarkedets parter.

Som noget centralt må man tage udgangspunkt i udarbejdelsen af en mødeplan og en tidsplan, så man tilstræber at nå frem til praktiske konklusioner i løbet af en atten måneders periode fra nu af og frem til udgangen af 1994.

I betragtning af, hvor komplekst beskæftigelsesproblemet er, og specielt i betragtning af, at ansvaret for beskæftigelsesanslignender i bredeste forstand ofte er spredt på mange instanser, er det af afgørende betydning, at man finder frem til måder, hvorpå man kan sikre reel koordinering af processen.

I denne kontekst kunne man overveje at tildele Det Stående Udvalg for Beskæftigelse en ny, mere vidtgående og aktiv rolle, idet der deltager mange af de vigtigste aktører i dette udvalg, men samtidig bør man nøje overveje spørgsmålet vedrørende kontaktfladen mellem dette forum og andre af denne art.

4.3 Kommissionens rolle

Kommissionen forpligter sig til at bakke op om denne proces og til at bidrage med analyser og forslag til koordineret handling. Men dette bør på ingen måde afholde andre fra at gøre det samme.

Derudover vil Kommissionen satse på, at erfaringerne fra vellykkede EF-pilotprojekter overføres på overordnede politikker på grundlag af en systematisk evaluering af heldigt gennemførte forsøg og foranstaltninger, f.eks. dem, der er beskrevet i det foregående i pkt. 3.3.

På det mere generelle plan agter Kommissionen at anvende sin finansielle støtte på en sådan måde, at man kan bidrage til den generelle målsætning om, at der skal skabes flere arbejdspladser. Den foreslåede reform af Den Europæiske Socialfond – der tager sigte på at øge fondens fleksibilitet, at være på forkant med udviklingen på arbejdsmarkedet og at knytte fonden mere til de politikspecifikke målsætninger – er et skridt i denne retning. Mere specielt er det imidlertid Kommissionens opfattelse, at alle fremtidige fællesskabsinitiativer på dette område skal kunne støtte eksperimenter og innovation på fælleseuropæisk basis.

4.4 Emner for analyser og handling

Kommissionen agter at fremlægge analyser og forslag til koordineret handling på en række forskellige områder. Hvad angår specifikke emner, har Kommissionen bl.a. udpeget følgende:

- tilpasningsmulighederne på arbejdspladsen samt mulighederne for at udvikle nye beskæftigelsesformer baseret på nye former for arbejdsorganisation;
- udvikling af nye arbejdstidsstrukturer, som vil kunne resultere i

flere beskæftigelsesmuligheder;

- tilvejebringelse af uddannelsessystemer og kvalifikationer, som kan forbedre integrationen på arbejdsmarkedet og i tide tage højde for strukturelle ændringer;
- undersøgelse af mulighederne for at reducere arbejdskraftomkostningerne og at øge arbejdskraftintensiteten, navnlig gennem en ændring af skatte- og afgiftssystemernes byrdefordeling;
- udnyttelse af det vækspotentiale for beskæftigelsen, som ligger i nye arbejdsområder - miljørelaterede industrier, kulturaktiviteter, hjemmehjælp osv.;
- Jobskabelse baseret på små foretagender og selvstændige erhvervsdrivende; små og mellemstore virksomheders rolle generelt;
- den betydning, som lokale initiativer og den lokale økonomiske og beskæftigelsesmæssige udvikling har med hensyn til at styrke lokalområdernes jobskabelsesevne;
- forskellige bureauers og partners rolle med hensyn til at udvikle effektive parallelle arbejdsmarkeder.

4.5 Procedurer og organisation

Kommissionen agter at fastlægge de interne procedurer, der er nødvendige, for at det i denne meddelelse skitserede handlingsprogram kan gennemføres og følges op.

Der er allerede indledt drøftelser om aktuelle beskæftigelsesmæssige problemer i forbindelse med ministrenes uformelle møder - ikke blot arbejdsministrene, men også økonomiministrene og miljøministrene. Også andre ministre, som disse spørgsmål eventuelt vil berøre, kan blive opfordret til at beskæftige sig hermed, indledningsvis på grundlag af dette dokument.

Man er nødt til nøje at overveje, hvorledes denne komplekse proces bedst kan koordineres.

5. KONKLUSIONER

Kommissionen anmoder Rådet (arbejds- og socialministrene) om at:

- anerkende behovet for, at der udformes en rammepolitik på EF-plan, inden for hvilken medlemsstaterne og Fællesskabet kan gennemføre en sammenlignende analyseproces med henblik på, at der på en koordineret måde kan fremmes et mere arbejdskraftintensivt vækstmønster;
- notere sig behovet for, at det snarest muligt overvejes, hvorledes alle de, som har ansvar, der indirekte eller direkte har betydning for beskæftigelsen - inklusive andre medlemmer af Rådet - bedst kan inddrages i løsningen af beskæftigelsesmæssige problemer og i udnyttelsen af beskæftigelsesmulighederne inden for fælles EF-rammer;

- godkende Kommissionens forslag til et rullende arbejdsprogram frem til udgangen af 1994, som skitseret i dette dokument;
- indvilge i, at alle relevante parter på lokalt og nationalt plan samt fællesskabsplan, navnlig arbejdsmarkedets parter, inddrages i udformningen af egnede løsningsmodeller.

ISSN 0254-1459

KOM(93) 238 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

04

Katalognummer : CB-CO-93-283-DA-C

ISBN 92-77-56438-5

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg